

† IOAN,
DIN MILA LUI DUMNEZEU, ARHIEPISCOP AL TIMIȘOAREI
ȘI MITROPOLIT AL BANATULUI

Iubitului nostru cler, cinului monahal și dreptcredincioșilor creștini, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi, părintească binecuvântare.

„Iată, vestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul; că vi S-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David.“
(Luca 2, 10-11)

Iubiții mei fii duhovnicești,

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Care ne-a chemat azi să ne bucurăm, împreună cu îngerii, de venirea în lume a Fiului Său, Hristos Domnul!

Este momentul cel mai așteptat de Adam și de tot neamul omenesc. Cât de nerăbdători suntem noi să vedem în fiecare dimineață lumina soarelui, dar cât de lungă a fost așteptarea lui Adam, până să vadă, nu doar razele luminii, ci chiar Lumina luminii, pe Hristos Mesia!

Lumina și întunericul, două lumi: una a iubirii și alta a păcatului.

Prin Întruparea Fiului lui Dumnezeu începe Era iubirii în care a binevoit Dumnezeu să ne naștem și noi. „*Răsăritul cel de Sus*“ a adus în lume „*Lumina cunoștinței*“ (*Troparul Nașterii Domnului Iisus Hristos*) și lacrima iubirii Sale, pentru cea mai iubită și fascinantă creație a Sa, omul. Omul este o culme a unității dintre materie și suflarea de viață a lui Dumnezeu.

Întruparea este un act ce a marcat pentru veșnicie creația lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu Se îmbracă într-o mantie de țărână, ca să ne ridice pe noi din umbra morții.

La Botez, Hristos ne lasă să ne afundăm în El, așa cum S-a lăsat afundat și El de Sfântul Ioan Botezătorul, în apele Iordanului. El Se afundă, însă, mai întâi în țărâna Fecioarei, ca să sfințească tot ce a făcut Dumnezeu din țărână. Țărâna nu este o materie moartă, ci este umplută de har.

Cain a frânt pentru prima dată această țărână vie, atunci când și-a ucis fratele, pe Abel. Acela a fost primul atentat asupra vieții. Atunci a apărut în univers moartea, ca sabie a timpului, dar nu a veșniciei și a vieții.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Hristos este vița din rodul căreia îl va hrăni pe om, ca să nu mai rămână în robia morții, ci să aibă parte de bucuria Cerului.

Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Om asemenea nouă, afară de păcat, ca, pe noi, să ne facă asemenea Lui. Hristos Domnul a venit în lume și a luat „*chip de rob*“ (cf. *Filipeni 2, 7*), ca să ne slobozească din robia morții. Întruparea este primul act al Jertfei Fiului lui Dumnezeu pentru noi, pentru mântuirea noastră.

Văzând viața lui Hristos pe pământ, ne dăm seama că drumul Golgotei începe de fapt de la Betleemul Iudeii, trece prin Egipt și apoi ajunge pe Crucea Golgotei.

Crucea a fost condeiul cu care Hristos a pus punct Jertfei Sale sângeroase. Însă Hristos este și azi în stare de jertfă, pe Sfintele noastre Altare, de unde, de două mii de ani, ne hrănește pe toți cu pâinea nemuririi, cu Sfântul Său Trup și Sfântul Său Sânge.

Hristos, în Cer, în stare de slavă, iar aici, pe pământ, în stare de Jertfă. Și va rămâne în această stare până îi va trece la Tatăl pe toți cei ce cred în Întruparea Sa din Fecioara Maria, Fiica ascultării desăvârșite. Ea ascultă și împlinește vestea Arhanghelului Gavriil, deschizând porțile pământului ca să-L nască pe Fiul lui Dumnezeu.

Prin Fecioara Maria, Fiul lui Dumnezeu coboară printre noi, Se face frate cu noi și leagă astfel, prin Întruparea Sa, o frăție pentru veșnicie. Ne spune: *Eu sunt și rămân Fratele vostru, vă iubesc și Mă voi jertfi pentru voi, ca să vă scap din robia morții.*

O, ce Frate Sfânt și iubitor! Vine să rupă sabia morții, să ne elibereze de sub povara timpului și să ne deschidă poarta veșniciei. Sfintește timpul și-l afundă în veșnicie.

Nu fiți triști azi, iubiți credincioși, căci îngerii se bucură văzând pe Creatorul lor că vine să ridice pe om la starea de bucurie și lumină, în care îl așezase Dumnezeu la început. Raiul este Patria îngerilor și a omului răscumpărat de Hristos. Aici este plinătatea bucuriei și a iubirii lui Dumnezeu. Aici Se odihnește Dumnezeu, revărsându-Și iubirea peste făpturile Sale.

Dacă întrebi azi un pământean unde își dorește să meargă cel mai mult, îți va spune despre cele mai exotice locuri de pe pământ. Însă puțini îți vor spune că doresc să ajungă în Rai, în Patria Iubirii.

Rostul omului nu este de a defila prin istorie, așa cum cred cei ce încearcă o desubstanțializare a Cărții Cărților.

Omul, aici, pe pământ, este cuprins de flacăra unui rug ce nu se mistuie, acest rug fiind iubirea lui Dumnezeu care îl înconjoară tot timpul pe om. Aici, el este răcorit, din când în când, tot de lacrima iubirii lui Dumnezeu.

Iubiți credincioși,

Întruparea Fiului lui Dumnezeu este o temă imposibilă pentru cei ce nu cred în Hristos. Dar, pentru noi și pentru îngerii, este bucuria cea de Sus.

Și Țara, pentru unii, este o temă imposibilă, însă le spunem că nu suntem țara lui „unu“, ci țara unui neam binecuvântat de Dumnezeu. Țara o încredințăm doar Unui singur Dumnezeu în Treime lăudat, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Țara este icoana neamului nostru, pe care o încredințăm lui Dumnezeu pentru a o sfinți, căci în ea au trăit și vor trăi sfinții Săi. Icoana este o evadare din logos. Gândurile sunt culorile prin care noi zugrăvim lumea în conștiința noastră.

Țara este un antimis plin cu sfinte moaște, pe care Se jertfește, la fiecare Liturghie, „Întrupatul“ Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Doamne, nu lăsa pe nimeni să sfărtece acest sfânt antimis!

Aici au trăit mamele noastre sfinte, care au fost țărâna răsării fiilor acestui neam.

Aici a venit azi Hristos, să mă caute pe mine și pe tine, cei ce suntem căzuți la umbra păcatelor noastre.

Doamne, suntem aici la o margine de lume, precum odinioară leproșii la marginea cetăților!

Doamne, așa cum Ți-ai făcut milă atunci de ei, fie-Ți milă și de noi!

Iubiți părinți, aduceți-vă azi pruncii să-L întâmpine pe Pruncul Hristos. Lăsați-i să vină la El și nu-i încredințați celor care cred că fiii acestui neam sunt o simplă proprietate a statului. Ei sunt, prin Hristos, cetățeni ai veșniciei, cetățeni ai Cerului. Nimeni nu poate fi aici, pe pământ, proprietarul vieții, ci numai Dumnezeu, Care este Dătătorul ei.

O sabie poate tăia capul unui om, dar nu poate să-i taie viața. Sabia lui Irod mai varsă încă sânge în lume, dar nu va putea opri niciodată curgerea izvorului vieții. Și azi, lacrimile multor mame se prefac în stele pe bolta cerului.

Prin Întruparea lui Hristos, omul primește dreptul nașterii de Sus (cf. *Ioan* 3, 3). Omul își recapătă vocația fericirii și scapă de frica de a iubi.

Cerul din noi nu mai este trist, căci pe bolta lui strălucesc razele Luminii, razele *Răsăritului celui de Sus*.

Iubiților, azi ne-au ajuns din urmă proorociile, ne-a ajuns din urmă veșnicia.

Doamne, Te-am fi așteptat chiar și două veșnicii, căci am crezut în graiul profeților, că nu ne-ai părăsit și că o să vii la noi.

Doamne, chiar dacă Te-am așteptat la umbra păcatelor mele, niciodată nu mi-am vândut veșnicia pe o clipă.

Iubiții mei fii duhovnicești,

Am știut că ateismul este o cădere din realitate, însă fiii acestui neam au rămas în realitatea sfinților, iar sfinții au fost și vor rămâne candelile ale Bisericii.

Candela neamului nostru românesc nu se va stinge niciodată, căci în ea s-au adunat lacrimile unui neam care mult a suferit.

Sunt atâtea popoare care au naufragiat în istorie. Noi, nu, pentru că am călătorit și vrem să călătorim și acum după semnul stelei care i-a condus pe magi. Dacă pe ei i-a condus până la Betleem, pentru noi, Domnul dă poruncă stelei să ne conducă la limanul cel de Sus, cel al bucuriei cerești.

Să tragem clopotele să se trezească istoria, căci nu putem dormi cu capul pe istorie.

Istoria nu înseamnă Cartea morții unui neam, ci ea este ogorul unde crește pomul vieții unui neam.

Să ne trezim din somnul rațiunii naționale, căci viața unui popor nu este umbră și vis, ci o ctitorie a lui Dumnezeu.

Doamne, dăltuiește în a noastră minte cuvintele Evangheliei Tale și iubirea de neam și de țară!

Dreptcredincioși creștini,

Buna rânduială a vieții, întru ascultare zace. Ascultarea și împlinirea Cuvântului Evangheliei ne aduc pace și multă mângâiere în sufletele noastre și în neamul nostru românesc.

Să iertăm și să mângâiem pe cei din nevoi.

Să izgonim ura și să semănăm iubirea în inimile noastre.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Acum, când dangătele clopotelor bisericilor noastre ne vestesc Nașterea Puncului, mă alătur și eu lor, dorindu-vă să petreceți Sfintele Sărbători în pace, cu sănătate și bucurii, împreună cu toți cei dragi.

Doamne, varsă o lacrimă de iubire și de mângâiere și peste cei ce sunt în spitale și în închisori!

Doamne, nu părăsi corabia neamului nostru!

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor,

† IOAN
Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului